

Cuprins

1. <i>Programul de Seară</i>	5
2. Vinny	49
3. Acolo	83
4. Mark	135
5. Stele	187
<i>Mulțumiri</i>	203

Bogdan SUCEAVĂ

Fiction-Ltd

**Vincent
nemuritorul**

Ediția a II-a

roman

POLIROM

2019

Conexiunea. Așteaptă conexiunea. A învățat cum să se conecteze. Programul video. Camera de luat vederi. Se află acolo, așezată la rând, lângă celelalte fișiere, totul e în ordine. Totul e clar. Apoi imaginea ei. Elsa. Elsa este acolo. Vinny apasă cu nerăbdare pe buton. Alege cuvintele. Boxele computerului. La ea se aud cuvinte.

— Ești la fel de frumoasă.

Gestul ei cunoscut, își trece mâna prin păr. S-a așezat în fața camerei video. Bluza albastră, colierul cu imitații de perle. Alunița de pe gât. Zâmbește. Pare surprinsă. Parcă nu-i vine să creadă. Vincent spune mai departe:

— Ești la fel cum mi te aminteam. Amintirea mea de ieri-dimineață.

— Vocea ta sună la fel. Asta e chiar incredibil. Le-a reușit transferul. Și au reușit să reproducă și vocea! Ce mă bucur că funcționează!

Râde. Vinny se uită la buzele ei. Își amintește, și de *aici* își amintește totul.

— Eu mă bucur că te pot vedea, că te mai pot vedea încă o dată.

— Știi ceva? Măine sunt funeraliile tale.

Ea pufnește în râs. O reacție nervoasă. Vinny răspunde:

— Știi ceva? Mi-ar plăcea s-o văd.

Un moment de liniște. Parcă i-a înghețat zâmbetul. Se gândește la altceva. Spune:

— O să-l rog pe Robert să ia cu el camera video. Ne conectăm în direct de la crematoriu.

— Sigur. Lucrurile naturale nu sunt rușinoase. Să vadă și copilul că tata nu se teme să privească.

— E incredibil ce se întâmplă. Ieri-dimineață te-am lăsat la clinică, a durat exact cât au spus, iar acum avem legătura. Douăzeci și patru de ore.

— Am rătăcit mult prin sistemul de operare, spune Vinny.

Ea se apropie de camera de luat vederi.

— Robert unde e? întrebă Vinny.

— În camera lui, răspunde Elsa. Vrei să-l chem?

— Da, sigur, se aude vocea lui din boxele computerului.

— Robert, vino aici.

O clipă de așteptare.

— Vino, avem legătura cu tata.

— Legătura cu tata?

E cumva descumpănit, deși se aștepta. Apoi spune:

— A, da, desigur.

Către cameră, făcând cu mâna:

— Salut! Mă vezi?

— Te văd foarte bine.

— Ce cămașă am?

— Cea roșie, cu carouri verzi.

Robert zâmbeste. Apoi întrebă:

— Te-a durut?

— A durut înainte, când a trebuit să trec prin toate operațiile acelea. Nu doare deloc. E chiar plăcut, pentru că scapi de efectele medicamentelor. Acum mă simt excelent.

Un moment de liniște. Robert privește mai departe spre cameră. Vincent continuă:

— Nu mai e nici un fel de durere, totul e neted și perfect, totul e scufundat într-o pace de netulburat, în liniște și absența oricărei suferințe, ceea ce pentru mine e o noutate.

— Cum e acolo, tata?

— Luminos și liniștit. Văd înlăuntrul minții mele. În particular, printr-una dintre porți, vă văd pe voi acum. O viziune de mare acuratețe, ca și cum aș percepe direct

cu creierul, pentru că această rețea folosește fibre optice de fidelitate superioară rezoluției ochiului uman. Pe scurt, pot spune că vă văd mai bine decât v-am văzut vreodată.

— Uau, zice Robert și întinde degetul spre camera video.

Vinny îi vede degetele de aproape. Își aduce aminte că au măsurat în joacă acum câteva luni: ca arie, palma lui Robert era jumătate din palma tatălui. O măsură la timpul trecut.

— Și se aude foarte bine, se aude foarte clar. Parcă pot auzi și sunete pe care înainte nu le auzeam. În schimb, nu pot mirosi. Îmi aduc aminte mirosul de cafea, dar percepția asta nu mai există aici.

Și, ca și cum ar avea nevoie să adauge ceva, spune:

— Situația e ușor diferită.

*

Robert ține în palme camera de luat vederi. E rotundă, de mărimea unei portocale. Ceremonia de la crematoriu nu e un eveniment public și de aceea Elsa a protejat conexiunea, transmisia de pe acea cameră e codificată. Doar Vincent are parola și acum el s-a conectat.

Pastorul nu a spus nimic interesant. Ceva despre accesul sufletului la glorie eternă. În tot acest timp, Robert a rămas nemișcat. Camera era îndreptată de jos, dinspre mâinile copilului, către fața pastorului. Pastorul privea înainte. Nu era clar dacă pastorul știa că intelectul celui al cărui trup e înmormântat se află acolo și ascultă. Dar putea să bănuiască și singur. Probabil nu a văzut camera. Sau poate nu știa ce e jucăria aceea.

Atunci când coșciugul e ridicat de pe masă, Vinny îi vede partea de jos. Apoi e lăsat pe un mic postament,

aproape de nivelul solului. Camera trece pe deasupra coșciugului. Vinny aproape că nu-și mai recunoaște chipul. E foarte palid, livid, exsangvinat, ca și cum cineva i-ar fi tras tot sângele din obraji. Calota craniană a fost repusă în poziție și capul a fost acoperit cu o pânză neagră strânsă în jurul tâmpelor, ceva ce-i dă un aer de pălărie medievală sau de bandană de pirat. Vinny își vede obrajii supti, bărbia căzută înăuntru. Picioarele, rigide, tind să se îndepărteze și au fost fixate cu un suport de plastic. Robert se întoarce către dreapta și imaginea îl urmează. A auzit pe cineva pe hol. Apoi se întoarce din nou spre coșciug. Da, din nou chipul acela care ar fi trebuit să-i pară lui Vinny atât de familiar: fostul lui chip. De ce arată așa de diferit?

Capacul cutiei. Se va pune capacul. O ultimă imagine. Prin dreptul camerei trece mâna Elsei. Așa, Elsa e aici, aproape, foarte aproape. Doar că nu poate fi atinsă. E la fel de frumoasă ca ieri, ca întotdeauna. Da, firește că știe cine privește scena, dar nu face nici un gest către cameră. Ca și cum ar vrea să-l lase pe Vinny în pace la propria lui înmormântare.

Care dintre prieteni au venit? Câțiva amici. Mark e acolo. Jack, partenerul de bowling și de jocuri electronice. El n-ar trebui să fie trist deloc: se pot juca mai departe, dar acum din lumea virtuală, în limanul de dincolo. Nu ar trebui să fie nici o obstrucție tehnologică. Apoi Carl, colegul lui de la laborator, a venit cu soția. Camera nu trece peste chipurile lor, li se văd mâinile. Umărul cuiva. Trebuie să fie Mark. Se mută toți spre dreapta. Fac loc.

Coșciugul e ridicat și așezat pe suportul de metal care va intra în interiorul vetrei crematoriului. Acolo o să ardă

trupul. Atunci Elsa îl ia de mână pe Robert. Mâna lui Robert tremură. Deodată, legătura se întrerupe.

Probabil că Robert a scăpat din mână obiectul de dimensiunea unei portocale.

•

Din nou emisiunea asta ciudată. Dezbateri despre lumea de dincolo. Același realizator, Fred, care citește știrea, apoi comentează:

— În seara aceasta vom discuta despre un caz foarte interesant pentru lumea medicală. E vorba despre o naștere neobișnuită. Un copil care s-a născut cu inima în afara pieptului și pentru care nici o intervenție chirurgicală nu e capabilă să rectifice acest defect. Nu avem imagini, pentru că agențiile de presă nu au primit permisiunea familiei de a le prezenta. Echipa de medici care a lucrat la acest caz nu a dorit să participe la realizarea emisiunii noastre. În orice caz, ceea ce știm e faptul că familia a solicitat să aibă loc transferul pe un modul *SAW*. Aceasta este știrea. La ora aceasta, Agenția studiază cererea. Nu știm încă ce se va decide. Faptul însă e foarte curios, din următorul motiv. Dacă ceea ce Agenția transferă pe modul *SAW* este intelectul, atunci trebuie să o spunem: imediat după naștere, intelectul copilului nu este suficient de dezvoltat pentru a accede modulul. Nu ar fi nimic de transferat. Nu știm dacă se poate face școală pe *SAW* și cum ar putea fi înlocuite percepțiile, amintirile din copilărie, istoria personală, interacțiunile cu familia. Ce se poate așadar transfera pe modulul *SAW*? O simplă conștiință care nu are amintiri, care nu a învățat să vorbească, pentru care nu avem un teren comun de interacțiune? E o cerere cel puțin ciudată, nu-i așa? În dezbaterea din seara aceasta...

Vinny schimbă canalul. Gata. Destul. O altă aplicație. Altceva.

Starea vremii. Harta Americii de Nord, fluxurile de aer cald. Direcția de deplasare a norilor.

Deodată realizează că acest gen de informație este nerelevantă. De ce ar mai fi importantă *acum* starea vremii?

Vinny schimbă din nou canalul.

*

O altă cale de acces, o ieșire printr-unul dintre porturile sistemului. O conexiune pe care o alegi ca și cum ai merge printr-un coridor lipsit de lumină, unde singura atingere sunt niște litere luminoase situate pe tavan, sau pe podea, depinde cum privești. Le alegi ca și cum ai apăsa butoanele unui lift, apoi aștepti câteva clipe. Ca și cum ar fi o reclamă, expresia *Amazonia, ultimul colț virgin al planetei*. Apoi, conexiunea devine activă. Vinny vede. Deodată, de *dincolo*, Vinny poate vedea și ochii lui recepționează această imagine: un colț de junglă amazoniană, filmat de pe o cameră de luat vederi cu rezoluție excelentă, situată pe un fel de stâlp de emisie radio, la oarecare înălțime deasupra coroanei copacilor. O construcție îndrăzneată, de metal, suspendată pe o mică pantă, deasupra junglei. Nu poate vedea ce se află în spate, probabil că asta e toată colina. Cât se vede, în depărtări, pădurea, un verde intens, primăvărat, alert. Probabil e vânt, o ușoară înclinare a crengilor arată asta. Apoi, siluetele albastre ale unor păsări care și-au făcut cuiburile în cei doi copaci din față. Frunze alungite, verde-închis, cu umbră deasă. Vinny încearcă să întoarcă imaginea spre cei doi copaci, dar controalele nu îl ascultă. Camera nu e mobilă. E fixă. Nu se poate mai aproape.